

CHEMAREA

Gratuit
Universitate

Tinerimei Române

ABONAMENT ANUAL

un an Lei 200.—
un jumătate an Lei 100.—
autorități și instituțiuni Lei 500.—
In streinătate dublu.

ANUNȚURI DUPĂ TARIF SE PRIMESC
LA ADMINISTRAȚIA ZIARULUI
CLUJ, STRADA REGINA MARIA No. 36

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
Cluj, Strada Regina Maria No. 36.
Telefon 7-60.

1 Decembrie

Popoarele își au destinul lor, iar istoria nu-i altceva decât încrustarea în șirul nesfârșit al anilor care se scurg peste generații de oameni chinuți mereu de idealuri noi. Un gânditor-poet și-a îmbrăcat înțelegerea mării deveniri a spiritului uman într-o frumoasă poveste plină de tragicismul existenței. Asemăna omenirea în ființa ei întreagă cu un năer ce rătăcește adormit, pe ape line, mânat de forțe nevăzute; din când în când deschide ochii, în fața cărora se deschid peisagii cu perspective necunoscute până atunci. Și povestea fermecată se pierde în necunoscut... Povestea neamului nostru, s'a plămădit din suferințe îndurate veacuri de-a rândul, suferințe care ne-au dus încetul cu încetul la cunoașterea rosturilor noastre, la descifrarea unicului sens al existenței noastre: unitatea spirituală și politică tuturor Românilor. Câte frământări, câte existențe topite cu sufletul lor pe altarul aceluiași credințe, na'u închiegat din ființa lor splendida clădire care adăpostește libertatea noastră de popor harnic și cuminte: România Mare. Un stat puternic și liber, cu adânci temeuri etice și etnice. 1 Decembrie 1918, este un mare popas istoric, când neamul românesc de dincoace de munți, a întins mâna de eternă înfrățire, fraților săi din libera patrie mună, și din celelalte provincii alipite, în temeiul principiului de autodeterminare a popoarelor, a drepturilor istorice și de neam, atunci când o nedreaptă așezare politică monarhia austro-ungară să prăbușea prin proștiile ei greșeli, arătându-se încă odată, că tot ce se clădește pe minciună nu poate rezista dintelui necrutător al vremii. 1 Decembrie 1918, este pentru noi Români un simbol. Ideea națională, propovăduită de apostolii libertății noastre, se desăvârșește într-o frumoasă împlinire a visului nostru secular. Tot ceiace strămoșii noștri au visat, noi trăim așea. Înainte de așezarea definitivă a statutului noui Europe, prin tratatele de pace dela Versailles și Trianon, Românii ardeleni au afirmat voința lor de a se elibera de sub stăpânirea maghiară, prin rostul alesului lor legitim Alexandru Vaida Voevod. Cuvântul său de Vahlah aspru a pronunțat în auzul asupritorilor infuriază formula sacramentală de eliberare a unui neam: „În temeiul principiului de autodeterminare al popoarelor proclamat de Wilson, și al drepturilor istorice și de neam, Ardealul prin reprezentanții lui firești se declară liber, putând dispune singur de soarta sa în viitor. Nici o lege adusă de legislația maghiară, și nici un decret al executiviei maghiare, nu vor mai avea eficacitate în viitor asupra te-

ritoriului Ardealului“. Reprezentantul Ardealului, a dat expresie unui comandament istoric și etnic, care se cerea înfăptuit întreg. La Alba-Iulia s'a produs marea ratificare a suveranității populare, care a pecetluit pentru totdeauna actul unirii celei mari. 1 Decembrie 1918 este pentru noi un moment epocal, de înălțătoare amintire, când trecătorile munților au trebuit să se deschidă pentru trecerea victorioasă a legionarilor Români. O piatră de hotar marchează începuturile unei ere noi. Abia de-aci înainte, Românii, care și-au depănat firul existenței lor în adâncurile conștiinței populare și printr-o rezistență eroică față de tendințele de desnaționalizare savantă ale stăpânitorilor, intră în planul istoriei universale, iau parte cu puterea lor de creație la cea mare competițiune a popoarelor, emulând în

înfrățiri cu națiunile alese ale pământului. Până la marea unire, n'am avut decât un singur ideal, care a absorbit toate puterile noastre de muncă: unitatea națională. Etnicul, constituia centrul de gravitate al preocupărilor noastre. După marea unire, spiritul nostru tinde spre universalitate. Unirea Ardealului cu patria mună, o parte din marea unire, este o verigă în lanțul evoluției noastre istorice. Acesta este tălcul zilei de 1 Decembrie 1918: un mare popas etnic, necesar, pentru creațiile viitoare ale neamului nostru, ale cărui înfrățiri vor trebui să poarte de-aci înainte timbrul universalității. Așa a înțeles filosofia istoriei poporului român marele dascăl, Vasile Pârvan, iar noi, tânăra generație a Ardealului, mărturisim întru aceeași credință ca și dânsul.

Periscop economic

Agravarea crizei economice mondiale a spulberat și ultimele speranțe ale celor mai optimiști oameni de afaceri, cari, în ciuda întâmplărilor și semnelor vizibile ce indicau accentuarea depresiunii, tot mai credeau, cu stăruință demnă de admirat, într-o apropiată înviore a economiei, într-o ameliorare fie chiar pasageră a crizei. Pronosticurile, profețiile și savantele deducții au fost desmintite de cruda realitate. Barometrul conjuncturii se află în continuă scădere. Țările se îngrădesc tot mai asiduu cu ziduri chinezești, cu ordonanțe și restricțiuni arbitrare, aplicând în fiecare zi o nouă palmă răsunătoare pe obrazul solidarității economice internaționale. Fiecare zi ne aduce o nouă surpriză, o nouă lovitură dată comerțului mondial și relațiilor normale dintre popoare. Imixtiunea statelor în economia privată este o urmare a gospodăriei sălbatice a tuturor guvernelor de pe acest glob, consecința fatală a politicii lor bugetare rapace și a dezechilibrului între venituri și cheltueli, neținându-se cont de capacitatea economică a popoarelor. Sub sarcinile fiscale și sociale strivitoare pauperizarea masselor a luat proporții catastrofale. Cei mai buni, cei mai cinstiți gospodari, cea mai solidă economie privată trebuie să se prăbușească sub povara acestor sarcini iraționale. „Impozitul omoară impozitul“, adăgiu vechiu, de vreo 600 ani, a scăpat din vedere ferocității fiscale și astfel am ajuns în marginea falimentului general. Ce este altceva accentuarea etatismului decât mascarea bancrutei generale și în primul rând a statelor.

Mulți economiști, bazați pe evoluția normală a economiei, pe alternanța periodică și ciclică a depresiunii și prosperității și în sfârșit pe legile economice recunoscute până atunci, ca valabile prevedeau că punctul culminant al crizei va fi atins în luna Mai a. e. Alții credeau că depresiunea va dura până la finea anului 1932, iar profesorul Wagemann, care a făcut cercetări minuțioase, pe 150 sau 300 ani înapoi, ne consolează cu teoria undelor lungi ale economiei, după care criza se va prelungi până la anul 1940! Frumoase perspective!

Între timp barierele vamale se înalță spre cer, popoarele se închid hermetic în carapacea lor de egoism și șovinism economic, aruncă peste bord toate uzanțele și principiile internaționale, calea în picioare angajamentele solemne, schimbă etalonul cum ne schimbăm noi cămășile. își acordă ele înșile moratorii parțiale sau integrale după bunul lor plac și necesitățile momentului, blochează depozitele țărilor exportatoare, rețin plățile în devize streine, etc. etc.

Cazul Ungariei și Austriei în această privință este tipic. Ca retorziune, Cehoslovacia plătește acestor țări cu aceeași monedă. Cursurile monedelor naționale sunt ținute prin măsuri artificiale la un nivel ireal. Capitalul nu mai știe unde să se refugieze, unde va găsi liniște și siguranță și vagabondează dintr-o țară în alta, fuge dintr-o valută în alta. În Luxemburg s'au înființat unele societăți Holding cu capitaluri sociale cari întrec multiplicitatea circulației fiduciare a acestei țări — din mijloacele financiare eva-

date din Londra. E o goană nebună după securități. Circuitul economic și financiar s'a întrerupt, corpul economiei mondiale, s'a intoxicat iar puținul sânge cât a mai circulat în trupul anemiast, a înghețat. Paraliza este complectă, pe toate liniile, în toate țărilor continentale și transoceanice.

În această dezolantă stare generală lumea se reîntoarce la vechiul sistem de schimb. Argentina oferă Germaniei mari cantități de cafea și alte produse agricole în schimbul produselor industriale. Cum însă nici industria germană, nici agricultura sudamericană nu dispune de mijloace financiare suficiente și de organizațiuni propice pentru realizarea acestor uriașe transacțiuni, stagnarea devine tot mai gravă, procesul de anemie și pauperizare a masselor tot mai înspăimântător. Totul este bazat pe artificii!

Cehoslovacia nu mai vinde Ungariei decât în limita contravalorii mărfurilor ce le primește în schimb dela Ungaria. Anglia a urcat taxele vamale de import cu 50% ad valorem. Degringolada lirei sterline continuă înainte și împreună cu ea toate valorile și monedele bazate pe această valută. Creditările aparțin trecutului, Nimeni nu mai vinde pe credit. Totul merge netto cassa! Ori, se știe, că 90% a transacțiunilor se baza odinioară pe credit.

Mergem cu pași repezi spre o radicală transformare a comerțului bancar, a sistemului de credit, spre o concentrare uriașă a capitalului, în care proces mulți vor săngera și sucomba. Menținerea acestei situații de paradoxe economice, de artificii șubrede este hotarnică cu imposibilitatea. Deviza va fi: serviciu pentru contraserviciu și viceversa. Nici un sentimentalism!

Numai noi ne complacem într-o situație de stupidă nepăsare. Noi n'avem nevoie de măsuri excepționale pentru protejarea băncilor și creditorilor, noi mergem în fruntea paneuropeiștilor cu deviza: reducem unilateral taxele vamale că apoi vor veni și ceilalți. Noi n'avem dificultăți monetare și financiare, criza mondială nu ne privește de fel. Leul este tare ca o stâncă, e valuta forte, n'are nevoie de protecție. Noi suntem gentlemani, plătim elegant statelor cari ne blochează fructul exportului nostru. Guvernul nostru nu se gândește de loc la represalii. Și la urmă vom plăti cu totii prostia guvernanților. Să dea Dumnezeu să ne desmintă evenimentele din Ianuarie și Februarie

I. M.

Cețiți și
răspândiți
„CHEMAREA“

Agricultura

1. Agricultura rămâne industria de bază a României, și asupra ei trebuie să se concentreze eforturile conducerii de stat; industria națională, în cadrul sistemului de producție și desfacere capitalist nu poate, și nici nu trebuie dezvoltată, decât în măsura în care poate suplimenta în mod rentabil pentru întreaga comunitate, puterea de cumpărare a agriculturii, deci pentru asigurarea unei sănătoase balanțe a plăților.

2. În această ordine; agricultura trebuie degrevată de toate sarcinile bastarde, tarife industriale protecționiste la import, tarife agricole prohibitive la export, taxe către asociații profesionale, autorități comunale și reșterea rațională a tarifelor de transport; reducerea, ori menținerea acestora numai în măsura în care ele nu stânjenesc dezvoltarea puterii de producție — deci a surselor de noi bogății reale — din care se poate trage economia necesare pentru noi investițiuni de îmbunătățire a întregii economii agrare.

3. Un plan de raționalizare a producției agricole, eșalonat pe o perioadă de mai mulți ani, destul de elastic ca să permită o adaptare ușoară și nepăgubitoare la realitățile economice — astăzi des schimbătoare — și acceptat, în principiu măcar de toți factorii de conducere cu răspundere.

Acest plan va avea două obiective de raționalizare:

I. Reducerea costurilor de producție — prin aplicarea de mijloace mecanice și metode de lucru științifice în toate compartimentele economiei agricole; rostul ei e de a preîntâmpina fluctuațiile de prețuri și scăderile mari, și de a refăce rentabilitatea micii, ca și marei uzini agricole! Dacă mișcarea prețurilor e mai greu de stăpânit și reglementat, comprimarea cheltuielilor de cost se poate face mult mai ușor; tehnica și știința economică furnizează noi mijloace și avize, adecuate în acest scop.

II. A doua, este intensificarea producției agricole pe suprafața de cultură, în măsura în care legea venitului neproporțional îngăduie extinderea, — încă în condiții economice — a operațiilor tehnice de producție.

Pentru a înlesni raționalizarea, în sensul de mai sus a producției adică de a face economii de cost și a intensifica, oriunde se poate, trebuie să fie revăzută în prealabil chestiunea proprietății rurale, în întregul ei, marile greșeli economice ale reformei agrare trebuiesc reparate, în sensul unei reconcentrări — credem — chiar compulsorie, de va fi cazul, a micilor parcele de pământ și reinchegate în unități de producție întinse potrivite pentru cultura pe scară largă, cu mijloace mecanice, acolo unde o asemenea producție se poate organiza în condiții (economice de rentabilitate; așa s'ar putea organiza pe sesul Dunații în Muntenia, fabrici de cereale (Factory-farms: iar acolo unde cultura intensivă de specialitate, ca în leguminoase, este mai rentabilă, să se lase proprietatea mică, dar și aceasta în condiții reformate.

Forma de asociație ar fi una potrivită pentru concentrarea parcelor țărănești, dar aceasta va fi făcută într-un spirit cooperativ adevărat — străin de imixțiuni ale unor mobiluri politice ce i-ar putea cășuna neajunșuri.

Reorganizarea metodelor de desfacere a produselor agricole de tot felul, în așa chip ca acțiunea intermediarului să încarcă pe consumator și scade pe producător, să fie cât mai puțin simțită, iar acolo unde e cu putință, înlocuită cu o acțiune comercială cooperativă de mare anvergură a producătorilor însăși, organizați și conduși prin ei înșiși, și numai sprijiniți și controlați de Stat ca depozitor unic al intereselor generale.

Atât pentru o corectă și pricepută

aplicare și desăvârșire atât a raționalizării producției agricole cât și a desfacerii ei, se cere organizarea și accelerarea educației tehnice și profesionale a agricultorilor și special a țărănimii; prin

1. Inmulțirea școlilor sezonale (iarnă).

2. Organizarea de școli agricole profesionale (Fachschule) de un an — și doi, pentru fiii de țărani — cu scopul de a crea din ei agricultori model — cu câmp de activitate mai ales în organizarea și conducerea practică a asociațiilor de producție.

3. Creierea de stațiuni de experimentare și instrucție în tehnica agricolă, în fiecare județ, unde să se formeze viitorii conducători de tractoare, sămănătoare mecanice, etc.

4. Creierea de gimnazii cu o cultură mai înaltă pentru țărănimie, de modelul școlilor similare daneze — Highskola — dat fiind că nouile funcțiuni economice ce îi incumbă plugarului sub noile condiții de dezvoltare a economiei în general, și a celei agricole în special, nu mai pot fi îndeplinite de țărani analfabeți sau chiar cu cultură redusă la noțiuni elementare.

Ori, dat fiind că mecanizarea (cuvântul motorizare nu e suficient) va desrobi o mare parte din timpul lucrătorului agricol, acesta poate fi instruit și cultivat în școli vreme îndelungată.

Organizarea unui credit îndestulător pentru nevoile, cel puțin imediate ale agriculturii e o primă cerință a noii reforme ce se impune în agricultură.

În afară de sursele unui eventual împrumut extern trebuie create condiții de ereditare în însăși țara noastră. Și aceasta se pot există bani tezaurizați. Cum se emisionii și chiar a bugetului statului, iar pe de altă parte există o mare cantitate de bani concentrați în bănele de pură speculațiune financiară, al căror rost într-un organism social și economic rațional organizat, n'ar putea să aibă câmp de activitate; acești bani, deturnați delatrolul lor firese de mijloc de stimulare a forțelor productive, singura sursă de economie, să fie îndrumați pe canale noi, de irigație a economiei agrare, cea mai importantă pe care se reazămă alcătuirea de stat.

Această mobilizare a creditelor de acasă, se va putea face printr-o acțiune de stat, de constrângere; fie și în sensul unui control permanent asupra depozitelor, garantarea lor de comunitate și întrebuințarea lor, contraparte, în modul cel mai profitabil pentru economia națională. Aceasta ar însemna firește, ruperea cu politica bancară tradițională, o lovitură dată comodului dar estăzi lipsitului de înțeles, laissez faire. Aceasta nu ar fi o măsură revoluționară, ci una de cuminte prevedere și gospodărie în concordanță cu realitățile actuale.

Distribuirea acestor credite ca și colectarea lor, s'ar face mai bine pe cale cooperativă; statul ar avea cuvântul și pentru ce se dau banii, și tot el veghează ca banii odată dați, să fie folosiți numai în scopul pentru care au fost dați, și mai mult va face el ca acea folosire se facă cu cel mai mare beneficiu pentru comunitate și producător.

La urma urmelor ar fi și un nonsens să se continue cu înjghebarea și tolerarea unui sistem financiar, care se dovedește toemai acum, greșit și insuficient.

În această ordine datoritiile agricole trebuiesc lichidate, dar mai întâi trebuiesc reduse conform principiului singur echitabil: dai o putere de cumpărare, primești aceeași putere de cumpărare, cămăta — nedreptățile ei „in the long run” trebuiesc corijate și ele, conform aceluiași principiu.

+ Profesorul Virgil Bărbat

A încetat din viață distinsul profesor universitar Virgil Bărbat, dascăl strălucit, la două catedre: sociologia și estetica. Universitatea, această înaltă instituție de cultură, a încheiat drumul unei lungi pelerinări în lumea spiritului, unei vaste experiențe a oamenilor și-a lucrurilor, trăită în metropolele culturale ale occidentului european și dincolo de ocean, în America triumfului tehnice al omului asupra naturii colțuroase și rebele. La capătul unei experiențe integrale a vieții, când mintea și sufletul sunt părguite îndeajuns de chinul primelor creații, de inițierea în trăirile îndrăznețe și pasionate ale tineretii, de calmul care scaldă și înfășoară simțirea în peisagiile treutului alambicat de o vastă perspectivă, profesorul Virgil Bărbat oferă generos calitățile sale de neîntrecut pedagog Universității clujene, pe care a servit-o în mod strălucit, căutând a-i imprima un ritm nou de viață sufletească. Primii lui maestri au fost fondatorii socialismului științific, Marx și Engels, cu care a făcut cunoștință prin mișcarea intelectuală-generoasă a României dinanite de războiu, apoi a făcut un lung popas în filosofia nietzschiană, popas firese pentru elitele tineretii de-atunci, dominate de acel vezuv sufleteș, al marelui poet-filozof care lega la vârf sacul cu frământări obositoare ale unui veac dospit în sbuciumul celor mai fecunde creații în ordine materială, dar anorganic și anarhic în ordine spirituală și socială, așa cum s'a fixat în sensibilitatea aprinsă a ciudatului gânditor german. Dar ideea de echilibru și de forță disciplinată, pusă în serviciul grupului întreg, avea minunată construcție arhitectonică împletită din câteva elemente certitudinii, avea disciplină de fier prin care grupul social canalizează util svăenirile impetuoase ale insului anarhic, învățată la primii maestri ai unei științe sociale pozitive, sfărâmate de prejudecăți mistice, toate acestea au ajuns cu vremea să domine în conștiința profesorului Bărbat, vitalismul anarhic al filozofului favorit al tineretii sale.

Morală nietzschiană, liniștitoare în clipe de legitimă răzvrătire în contra lumii, avea prea puțin din lumea aceasta pentru a constitui un sistem de gândire care să sintetizeze integral viața. Monografia asupra vieții și operii lui Fr. Nietzsche, Imperialismul american, Dinamism cultural. Exproprierea culturii ca forma ultimă a concepției sale sociologice sunt etape care însemnează

evoluția acestui spirit de elită, mereu tânăr, vrăjit de farmecul necunoscutului, chinuit de eterna problemă a sintezei dintre apolonic și dionisic simbol al perfecțiunii spiritului elin, așa de bine fixat în prelegerile sale asupra dramei antice. Profesorul Bărbat, spre deosebire de alți dascăli care și concep misiunea sub forma unei biete sârguinite profesionale, înfățișează o concepție culturală și etică asupra societăților omenesti în permanentă devenire. Aci poate se desparte de maestri socialismului, părăsind materialismul mecanicist și considerând ca adevăratul chiag al unității grupurilor sociale, factorul etic și spiritual. De aci pornește toată concepția sa asupra universității moderne, cât și cea splendidă înjghebare Extensiunea universitară, menită a aduce lumină în sufletele celor mulți, împiedicați de vitregia sortii a lua contact cu cuvântul științei, artei și literaturii umane. Căci Virgil Bărbat, considera universitatea în formele ei clasice, ca anacronică. Concepută de fondatorii ei ca o oază de sterpe exerciții spirituale și de mărunte experiențe pasagere, strălucitul profesor de sociologie, cum era și firese înclinat de disciplina sa a așezat înalta academie a spiritului și a științei, în mediul ei natural: societatea. Rostul universității moderne este de a iradia lumină în masse, de a expropria cultura pentru folosul celor mulți, ultima formă a expropriării omenesti. Într'una din minunatele lui prelegeri, pătrunse de acel spirit prietenesc și cald cu care îmbrățișa discipolii săi, definiția astfel instituită pe care a servit-o atât de neîntrecut: „Universitatea, acest organism spiritual, trebuie să se supună acelorasi legi de adaptare, ca și organismele biologice, căci altfel, o oază de lumină, într'o mare de întuneric, este expusă să piară”. Aceasta-i concepția extensiunii universitare, care poate fi considerată ca cea mai însemnată înfăptuire a vieții sale. Revista lui de sociologie înregistrează în fiecare număr, grija lui pentru educația tineretului, de a cărui pregătire temeinică depinde întreg viitorul țării. Dotat cu o rară înțelegere a lucrurilor și oamenilor, înarmat cu vastă cultură socotit drept cel mai erudit profesor al universității, stă mărturie vie imensul material sedimentat migălos în fișele sale, care indică o sistematică muncă științifică, prin moartea sa prematură, în plină putere de muncă, universitatea din Cluj pierde pe cel mai strălucit slujitor al ei.

Proprietarii ce nu mai pot și nu trebuiesc salvați, să fie lichidați; pământul lor naționalizat și dat tot lor sau altora mai vrednici în chirie erarială, ca să-l exploateze în mod rațional. Pe calea aceasta s'ar putea reconstitui o rezervă de pământ, ce ar putea fi manevrată în viitor, pe măsură ce firmele vechi de producție se perimează și altele noi se impun în locul lor.

Rațională politică agrară: deschiderea de noi deuseuri prin îmbunătățirea (standardizarea și gradarea) produselor, și prin aranjamente politice de concesiuni reciproce, ori unde aceasta se poate (de ce s'ar sacrificia interesele unei întregi clase pentru interesul, de pildă, al câtorva producători de zahăr, etc.

Principii acestei politici noi ar trebui să fie acela de import industrial cât mai liber, exclusiv industriile de război, și exemplul Angliei pentru importul de alimente urmat peste o sută de ani e concludent. Pe calea aceasta s'ar repara, în parte cel puțin, desechilibrul celor două cutite ale foarfecului prețuri-

lor și s'ar ușura standardul de cheltuieli ale exploatărilor agricole, ceea ce ar însemna implicit o reducere cu un efect asemănător cu acela urmărit prin raționalizarea costului de producție în general.

Cât despre exportul agricol, el stă fie reglementat cât mai elastic, după cum este sau prea mare abundență, ori lipsă, însă niciodată stânjinit în paguba agricultorului, ca unul care produce ceea ce servește la susținerea a însăși vieții omului.

În același timp cu eliberarea agriculturii de sub jugul unui regim vama și absurd și nedrept, și pe măsură ce surplusul producției agricole, din cauza restrângerii debuseelor externe sau alte cauze, se aglomerează pe piața internă; noui posibilități de consumațiune a populațiunii de acasă să fie deschise astfel ca agricultura să nu fie lipsită de mijloacele de schimb de care are lipsă.

V. Cornea.

Frământări tinerești

de I. MARTALOGU

II.

oscilațiunile în concepțiuni, par fel și mai firești în faza procesului de formare, de sedimentare a ideilor și convingerilor. Frământările stea tinerești, inerente temperamentalului și caracteristice etății de descendență, nu pot și nu trebuiesc să înăbușite. Ideea cu idee se comite. Dacă câte odată se depășesc anumite limite, aceasta se explică de-ri prin exhuberanța și generozitatea rău plasată a tinereții. De ce să tinerii mai înțelepți și înțelegători ai unor fenomene, când adesea cele mai solid construite capete, și mai sobre și ferme caractere se lină? Reacțiunea în asemenea cazuri va veni cu siguranță tot din lăul tineretului. Să i-se lase însă și o „mică insulă de libertate”. Bineles, cu anumite condiții și rezerve, pentru ca să se ajungă la un scop un: la un ideal central.

pregătirea generației de azi pentru a de mâine trebuie să se facă în l sistematic, pe baza unui plan bi-studiat, care să corespundă strucei reale a țării, necesităților prete și viitoare ale producției națioe și aspirațiilor social-politice și e ale colectivității românești.

line se îngrijește astăzi de educația erației care va conduce mâine deele României? Familia, școala, pardele politice? Toate și nici una. Să unoaștem, că războiul a zguduit temelii aceste instituții, provocând icale schimbări în concepțiile de noiară. Este de prisos să mai insim asupra stărilor din timpul răsalui și a celor postbelice, să înșit toate repercusiunile flagelului adial asupra societății. Să constană că generațiile postbelice au cam lăsate în voia sortii, fără legături me cu instituțiile de educație ală, culturală, profesională și poe, au fost lipsite de controlul se și de intervențiile drastice ale orilor respectivi. Organizarea nou-Stat, refacerea căminurilor și lupta vitoare pentru asigurarea existenței contribuit în bună parte la anarrea educației postbelice.

oi nu căutăm vinovați, ci modali-a de a repara ce se mai poate ge, de a contrabalansa efectele lipilor unanimit constatate, de a netezi eritățile și a construi baza comună, are noi am numit-o: *gândirea adu-la același numitor.*

cesta este rostul „Chemării” și al ului de studii recent organizat. i dacă viața de partid stagnează, ferent din ce motive, viața cealaltă urmează impetuoasă cursul, fapt care trebuie să ținem seamă. Temmentul dinamic al tineretului nu ră stagnările și nu se împacă cu tivitatea. Recunoscând aceste adeuri incontestabile suntem obligați cercetăm cum a răspuns tineretul gațiunilor inserise în apelul-prom.

1926—1927—1928 „Chemarea” a voltat o activitate prodigioasă, din e punctele de vedere. Guvernarea ezorganizat însă complet viața de id. Toți frunțașii au fost înrolați armata dregătorilor țării. Era fi-ca și viața organizației „Chema-” să se resimtă de pe urma mobi-rii tuturor contingentelor de lup-lei rămași la partea sedentară și-au t totuși datoria, așa cum au pu-așa cum au știut. Dar de educație tică în sensul adevărat și nobil al antului nu putea fi vorba.

1926—1927 s'au organizat cicluri conferințe, s'au dus campanii prin să și pe teren, însă cum s'a înce-organizarea cercului de studii, un-se cerea muncă sistematică, cere-minuțioasă și științifică, lucru de orator, tineretului a dezertat. Aceeasi artare o remarcăm mai târziu și în scrișului. Organizația a dispus de vistică bilunară și de un ziar săptă-

mănal. Foarte puțini au colaborat în mod regulat la aceste publicații. Orice scuză ar fi ridicolă și ar justifica învinuirile unora și altora, că această generație nu gândește, n'are ce spune, n'are idealuri și preocupări politice.

Fuga aceasta de condeiu, sustrage-rea sistematică dela munca de laborator sunt cât se poate de caracteristice. Va să zică, acolo unde fiecare ar putea să-și arate însușirile, talentul și cunoștințele, să se manifeste și afirme, majoritatea lasă să scape aceste ocazii, căutând diferite pretexte. S'a verificat acest lucru acum recent când s'a întrunit secția economică a cercului de studii. În schimb, unii domni s'au mărginit la critici subterane, lăsându-se captivați de o beatitudine și comică și anacronică. Dacă partidul n'a făcut prea mult pentru educația tineretului, să o recunoaștem franc că nici tineretului nu s'a zdrobit pentru perfecționarea pregătirii lui. Conducerii pe de altă parte i-au lipsit mijloacele pentru intensificarea relațiilor cu provincia, în care operă iarăși n'am fost îndeajuns de sprijiniți. Dacă organizațiunile de voinici n'au evoluat conform ideilor inițiale și n'au atins scopul fixat în statute, nu este vina noastră.

Totuși, trebuie să facem toate sforțările pentru obținerea maximului de rezultat. Și dacă vorbim răspicat este numai și numai în interesul scopului de a *solidariza tineretul în jurul unui steag, unui crez și ideal central*, pentru ca mâine, când vor veni fii tuturor provinciilor să colaboreze la guvernarea destinelor românești, să nu asistăm la o nouă încercare a limbilor.

„Chemarea” este o organizație emnamente politică, care militează în cadrele și pentru ideile partidului național-țărănesc. În tot decursul existenței ei „Chemarea” a dat dovadă de cea mai desăvârșită disciplină și loialitate. Toate intrigile dinăuntru și din afară au dat greș, au ricoșat, s'au sfărâmat de rezistența morală, de solidaritatea și înțelepciunea politică a tineretului. Cine a considerat „Chemarea” altceva decât o școală preregimentară pentru viața politică, s'a înșelat amarnic și n'are decât să-și revizuiască conștiința. Nu hotărăște numărul. Asta am văzut-o în epoca de glorie a „Chemării”. Zic, cine urmărește alte scopuri decât pregătirea serioasă pentru viața politică de mâine, este liber, și chiar de dorit, să-și caute alte ocupațiuni. Cei mulți, puțini câți vor mai rămănea apoi pe poziții, trebuie să se pună la treabă serioasă. Au toate posibilitățile să-și valorifice cunoștințele, să brileze, să-și verifice crezul și să contribuie la formarea unui ideal comun, la limpezirea haosului ideologic ce plutește în atmosferă.

Să ne cunoaștem, spunea eri un fra-te. Cu drept cuvânt. Să ne cunoaștem până în măduva oaselor, să ne *sincronizăm* la perfecție, să ne solidarizăm după formula: *toti pentru unul și unul pentru toti*. Vrem să creăm caractere de bronz, oameni de voință și acțiune, capabili să se jertfească pentru acel *ideal central făurit în colectivă încordare*.

Să aibă tineretul o *insulă de libertate*, unde să-și poată frământa toate ideile, exprima toate îndoielile și să dea dovadă de capacitățile lui. Dar de aci trebuie să răsără o *linie unitară de conduită*. Frământările pot rămănea pe insulă, în familie, în afară însă trebuie să *milităm pentru același crez*. Este nevoie de controlul organizat al colectivității, de instapănirea unei severe discipline morale și ideologice. *Trebuie să organizăm rezistența națiunii prin gruparea tuturor în jurul idealului central*. Or, această operă de sincronizare nu se poate realiza prin criticism steril și îmbrățișarea unor ideologii absolut streine de spiritul de ordine al nației românești, prin atentate asu-

pra ultimelor bastioane ale ordinii sociale și de drept în vigoare.

În jurul nostru se frământă, dictaturile, albe și roșii, democrațiile adevărate și parodiile lor, colectivismul atât de admirat de unii, liberalismul economic și capitalismul de Stat, protecționismul agrar și industrial, cu'n cuvânt toate formele politice și economice. Să le luăm pe toate sub lupă, să le analizăm cu obiectivitate și să adaptăm ce este experimentat și indiscutabil bun dincolo de hotarele țării noastre. Dar numai așa să leșinăm în fața bolșevismului sau fascismului, să ne pierdem în exclamațiuni admirative pentru o formă sau alta, să dăm crezare tuturor scrierilor apologetice asupra stărilor din paradisul sovietic sau de aiurea, fără cea mai mică sfortare de discernământ, și să găsim cuvinte de scuză pentru tot ce dincolo este fals, putred, imoral, destructiv și insultă o civilizație seculară: Acesta nu poate fi rolul tineretului, nu cadrează cu demnitatea lui, și nici cum cu *programul partidului!*

Suntem un partid democratic, care stă pe baza actualei ordini sociale, trebuie deci să *ne conformăm acestui program* să-l dezvoltăm și punem de acord cu realitățile românești, cu necesitățile prezentului și viitorului, sau să *ne tragem consecințele*, în mod cinstit, tranșant și curajos, trecând cu tot bagajul dincolo de baricade. Dar asta nu mai merge, ca unii să se scalde în apele călduțe ale democrației, să vagabondeze în excursiuni de plăcere în sferele ideologiilor streine și sub scutul și cu mijloacele burgheziei să sape temelia orânduirii actuale. Respectăm părerile individuale (Gedanken sind zollfrei), înțelegem să adaptăm tot ce s'a dovedit a fi bun și rezonabil în altă parte și se potrivește cu ideile de bază ale organizației noastre. Nu putem însă admite propagarea ideilor anarhice, diametral opuse concepțiunilor social-politice ce guvernează *încă* acest partid național-țărănesc.

Sunt *puncte de reper* și pietre de hotar în cadrul oricărei organizațiuni, care în nici o împrejurare nu pot fi scăpate din vedere și nu pot fi depășite de individ, decât cu riscul de a ajunge în conflict cu majoritatea colectivității. *Dacă cineva crede că poate să creeze și prospereze în într'un regim fără ordine, disciplină socială și morală, și preferă cazematele libertăților cetățenești; dacă nu-i convine ideea de proprietate individuală și plus valută, preferând distrugerea căminului și a forțelor de rezistență morală ale națiunii; să poțtească în paradisul dorit*. Tara eliberează tuturor acestora acte de expatriere și le zice: drum bun! Recensământul este de o imperioasă necesitate și hotărât salutar.

Prin urmare, rostul și scopul „Chemării” sunt foarte bine precizate. Au fost totdeauna. Dacă totuși s'au încercat denaturări și diversiuni, intrigi și

acțiuni de destrămare, dacă s'a greșit câteodată nu este vina noastră. Noi am reacționat cu promptitudine față de machinațiuni, manifestându-ne solidaritatea în jurul șefilor și programului partidului. „Chemarea” vrea să fie școala preregimentară, în care tineretul să se formeze politicește, să se selecționeze după valori, sub oblăduirea și îndrumarea înțeleaptă a mărilor noștri. Este școala disciplinei muncii și ordinii, a urbanității, deferenței și curajului, opiniilor, un mic parlament cu intrare liberă pentru toți acei ce cred că idealul partidului național-țărănesc îi satisface din punct de vedere politic, social și etic. N'avem decât o singură dorință: să se lase tineretului această insulă de libertate, să înceteze acțiunea subversivă a micilor și marilor intriganți și să nu se împiedice procesul firesc de încadrare a tineretului în viața politică și de partid.

I. MARTALOGU.

Viitorul aurului

La ultima adunare a societății New Modderfontein Gold Mining, d. John Martin, președintele societății, în discursul său, s'a ridicat împotriva ideii care circulă de câțva timp după care s'ar putea înlocui aurul cu cifra-indice a unei materii prime. Această cifră-indice ar fi modificată periodic printr'o acțiune internațională coordonată.

Președintele a declarat că o asemenea înlocuire nu ar fi puțină, decât într'o lume ideală de echilibru economic și încredere. Acest discurs a impresionat adânc cercurile miniere și industriale deoarece, pentru prima oară dela părăsirea etalonului-aur de către Anglia, unul din conducătorii industriei aurului, face o declarație amănunțită despre problema aurului.

Pricinile prăbușirii economice ar sta în pretențiunile unor anumite țări de a fi rambursate în aur sau în valori pe termen scurt, în refuzul țărilor creditoare de a primi drept plată mărfuri din partea țărilor debitoare și de a împrumuta excedentele de credit pe termen lung restului lumii, ca și în scăderea fără precedent a materiilor prime.

D. John Martin a spus că aurul va continua să joace un rol principal ca etalon monetar, că viitorul său nu va fi înrăurit cătuși de puțin de țările producătoare, fie că acestea vor păstra sau nu paritatea-aur dinainte de război. Crede că țările care au părăsit etalonul-aur vor fi nevoite să revie, fie chiar la un alt nivel devalorizat.

Când repartiția aurului va fi mai dreaptă, va lua sfârșit criza financiară mondială, ca și mizeria țărilor producătoare.

Cei cari sunt interesați în producția metalului prețios, nu trebuie, după d. John Martin, să aibă nici un fel de îndoială în viitorul lui.

Au apărut noile țigarete „Virginia”

Țigaretă „Virginia”, noul produs al Casei Autonome a Monopolurilor Regatului României, este un amestec reușit din cele mai fine tutunuri orientale și exotice: bogat în arome și de o savoare incomparabilă. Combustibilitatea, aroma naturală și ușoară și gustul țigaretelor „Virginia” constituasc avantaje apreciable pentru fumători.

Caracteristicile acestei țigaretă sunt:

1. Format rotund, diametrul 8 mm., lungimea 70 mm.
2. Tutun: Macedonia+Virginia+Molovata (Basarabia)
3. Fără carton, fără aur.
4. Ambalate frumos în pachete à 20 țigaretă după modelul țigaretelor englezești „Lucki Strike”.
5. Sunt puse în vânzare cu 2 lei bucatata.

Cereți la toate debitele C. A. M. noile țigaretă „Virginia”; fumându-le, ve-ți fi cât se poate de mulțumiți

Poporul românesc de pretutindeni recheamă la șefia partidului național- țărănesc pe Dl Iuliu Maniu.

Dânsul nu a încetat de ași face datoria. Și ca simplu gregar, este tot atât de activ ca și în calitate de președinte. Eu i-am promis că am să-i aduc salutul, dar în același timp, i-am spus că orice s'ar întâmpla, pentru noi, dânsul rămâne mareșalul politic al vieții noastre publice.

(Din discursul d-lui Dr.

Alex. Vaida Voevod la congresul dela Târgu-Mureș).

Un partid politic ca și o armată disciplinată, pentru realizarea programului său, trebuie să țină socoteală de același principiu al comandamentului unic, pentru luarea hotărârilor prompte și potrivite împrejurările variate ale vieții publice, cât și pentru realizarea unității de direcție. Partidul național-țărănesc dela plecarea dlui Iuliu Maniu trece printr'o paralizantă criză de șefie. Situația, pe zi ce trece devine insuportabilă. Lipsa șefului său, încercat în grele lupte, cu vasta sa experiență și de o abilitate neîntrecută, de nici unul din protagoniștii vieții noastre publice, se resimte la fiecare pas, în lupta grea pe care partidul nostru trebuie s'o ducă, atât împotriva guvernului de tehnicieni uzurpatori, cât și împotriva celorlalte partide politice, care duc o luptă concertată împotriva noastră, necruțând nici una dintre armele cunoscute în arsenalul politicii de fanar. Poate că niciodată ciococi n'au fost așa de îndârjiți și n'au vărsat atâta venin, cum împrăștie astăzi și în contra noastră. Armistițiu în fața pericolului comun? Când au înțeles ciococi necesitatea solidarizării, pentru apărarea principiilor fundamentale ale vieții noastre sociale și de stat? Vreți dovada? Istorică clică liberală, care se impo-

tonează la fiecare ocazie cu „monopolul marilor reforme democratice”, s'a cărdășit cu hibrida alcătuire guvernamentală al cărei rost a fost: compromiterea vieții politice democratice și desființarea organelor fi-rești ale vieții noastre publice: partidele politice. Rezultatul: acum se sbate într'o opoziție ridicolă, lipsită de prestigiu moral, guvernul, considerând minoritatea liberală, ca un cadou făcut istoricului partid, care prin simplul fapt că a primit târgul, și-a pierdut dreptul de a critica actele guvernului, sau vorbind în termeni tehnici, de a face opoziție. Rățoielile dlui Gută Tătărescu n'au avut nici un ecou în opinia publică, poporul nefiind așa de versatil ca răsfățatii feciori ai băneilor în suferință. Un singur om a înfierat dela început aventura, socotind-o ca o violare a tradițiilor politice ale țării: Iuliu Maniu. Numai el, ca reprezentant al celui mai puternic partid din România și-ar putea spune răspicat cuvântul, cu demnitatea nealterată de rugina compromisiurilor umilitoare, în contra guvernului de aventurieri, a cărui răsturnare însemnează restaurarea poporului în drepturile sale suverne. Numai el crede cu toată convingerea în eficacitatea ordinii democratice și în ideea de partid ca expresie concretă a acestei ordini actuale, pentru că înțelege să fie credincios programului partidului, pentru a cărui glorie a luptat fără precupețire. Poporul a înțeles din ce plămădă este făurită conștiința mareșalului său, și de aceea îl recheamă la postul său de comandă, fiind convins că datoria lui de cetățean și imboldul conștiinței sale de român nu-i vor permite multă vreme să trăiască izolat de frământările politice, mai ales în împrejurările de astăzi, așa de grave sub toate raporturile.

BULETIN INTERN

Numirea dlui C. Angelescu, ca guvernator al Băncii Naționale. Prin demiterea dlui Burilianu din postul de guvernator al Băncii Naționale, pentru faptul de a fi sabotat interesul Statului pe lângă institutul de emisiune, când funcțiunea sa îl obliga a face contrariu, a fost numit în locul său dl C. Angelescu, de către guvernul național-țărănesc. Dl Burilianu, uzând de căile legale, a pierdut procesul în contencios, așa că dl Angelescu și-a recăstigat automat dreptul de guvernator. Guvernul de tehnicieni, pripit ca în toate soluțiile sale, s'a grăbit să numiască pe dl Mihail Manoilescu, înainte de a se fi soluționat litigiul dintre stat și dl Burilianu. Guvernul, își inghite astăzi soluția de provizorat după cum arată raportul ministrului de finanțe către rege, ce însoțește numirea dlui Angelescu. „Pentru a pune sfârșit unor frământări regretabile și a încheia o epocă de provizorat dăunător institutului de emisiune, supun respectuos înaltei aprobări a Majestății Voastre numirea dlui C. Angelescu în postul de guvernator al Băncii Naționale a României în locul dlui Mihail Manoilescu”.

Numai că „epoca de provizorat dăunător institutului nostru de emisiune” nu s'a terminat, fiindcă dl Manoilescu nu s'a obișnuit încă cu plecările silite și neelegante.

Dea va ataca noul decret în contencios, pentru „alte motive” juridice de formă și fond. Institutul de emisiune, tropidează într'un sugubăt stăn nou. La orice caz, ne bucură reintegrarea în postul său a dlui C. Angelescu, deși fiind un fervent ap-

rător al stabilizării monetare realizată de noi, singura certitudine economică, în haosul de astăzi. Chiar dl ministru al finanțelor C. Argetoianu a declarat în prima ședință a actualelor camere, la 18 Iunie 1931: „Tin ca dela această tribună să declar că nu poate exista guverna în țara românească, care din punct de vedere financiar să nu considere că stabilizarea monetară este piatra fundamentală a edificiului nostru economic”. Dar numirea dlui C. Angelescu are pentru noi și o altă latură sufletească: ne amintește zilele frumoase de luptă duse împreună și semnificația etică a gestului de mână forte al guvernului Mironescu, când un simplu slujbaş de stat, a depășit limitele mandatului său sub sugestiile unui club, sabotând guvernul național-țărănesc, în momentul când trebuia desăvârșită opera de stabilizare monetară și de dezvoltare a economiei naționale „prin realizarea celei de-a doua tranșe a împrumutului”.

Prima numire a dlui C. Angelescu s'a petrecut în acele vremuri de trainice înfăptuirii economice și de splendidă afirmare a voinței noastre de guvernare.

Guvernul și partidele politice. Guvernul întinde războiul de măsline, dorind „din tot sufletul” o colaborare, oricât de scurtă, cu partidele politice, aflătoare în opoziție. A fost părăsit chiar de partidul liberal și de ceilalți! Trebuie însă să recunoaștem că conducătorii partidului liberal s'au purtat ca niște porci, în tot cursul acestei scurte guvernări. Ne

amuză situația lor ridicolă, pe care va trebui s'o ispășească printr'o lungă opoziție. Armistițiu politic, încheiat atât cu guvernul, cât și între partidele politice nu este motivat de nici un eveniment politic, care ar impune în mod necesar, acest armistițiu. Este just că niciodată n'a fost mai rău ca astăzi, dar nici cu mult mai bine n'a fost. Dacă fiecare partid nu este în stare să amelioreze criza, nici concentrate nu vor fi în stare.

Soluția colaboraționistă ne repugnă fiindcă nu trecem printr'o criză politică, ci economică, care trece peste combinațiile noastre. Colaborările născute din compromisiuri, transforma elitele partidelor politice, într'o turmă incoloră, din care dispăre avântul și ideea de luptă. Și nu-i frumos pentru luptătorii adevărați!

Conversiunea datoriilor agricole. Astăzi, nimeni nu se mai opune acestei năzbâții juridice, vorbim de partidele politice, singurele care contează, pentru că s'a sters elementul geloziei unei înfăptuirii deosebite. Nu se mai agită nimeni, pentru că suntem în prezenta unui proiect neserios ale cărui efecte îndepărtate sunt egale cu zero. S'a stricat ceva în mecanismul profund al economiei private în general și a economiei agricole în special, care privește structura acestei economii, și până la a cărei remediere orice soluție de credit va rămâne inoperantă, ca orice soluție care ataca numai fenomenele de suprafață ale vieții economice. Toată lumea să umfle în pene, și vorbește de lichidarea trecutului, dar nimeni nu are îndrăzneală să înceapă această salubă lichidare.

Guvernul nu scade impozitele plugarilor, în schimb scade salariile slujbașilor, aplică un nou impozit pe salariile funcționarilor particulari, nu achită salariile mizere ale funcționarilor, desființează școlile și pentru toate aceste dulceașuri ale vieții, cere binevoitorul concurs al opoziției. Am auzit prin târg, că la Chișinău ar fi un pic de bai, adică grevă, cu toate anexele sale. Cine s'o fi pus în grevă la Chișinău pe vremurile astea de fericeire generală?

Forța, de care guvernul face uz în toate împrejurările, cu toate că se sprijine pe autoritatea indiscutabilă a puterii publice, este firavă, nefiind sistematic organizată și nefiind ajutată de o conjunctură prea favorabilă social-economică și politică. Perspectiva violenței masselor, îi atrofiază curajul.

Patricienii speculațiilor bancare, oferă din când în când amicilor nemângâiați de perspectiva căderii mici generozități liniștitoare. Nu trebuie însă să uite un lucru: să urce și achite la vreme salariile poliștilor urbani și jandarmilor.

Știri

Protecționism englez.

Anglia a devenit protecționistă după 100 de ani de liber-schimb. În faza ei protecționistă anterioară, a purtat un sălbatic războiu economic în contra Franței. Să se repete oare istoria? Opulența mării republici, a stărnit o gelozie firească, în sufletul „domnilor imperialiști” ai Angliei. Urmează să vedem reversul medaliei, foarte puțin nobile, în plățile prompte necesare în asemenea împrejurări.

Conflictul din extremul orient o să se aplaneze odată căci aceasta este soarta tuturor conflictelor. Mai ales atunci, când nu sunt rentabile și aduc complicații care provoacă dureri de cap. Generalii Japonezi, sârguincioși păstrători de constituție imperială gen prusac, calculează de zor beneficiile.

Războiul

Războiul este un prilej de sublim eroism și de jaf murdar. Este instrumentul prin care colectivitățile soluționează conflictele ireconciliabile dintre ele, atunci când eleganta haină de mătașă a dreptului, este înlocuită cu platoșa de fier când cuvântul magic al diplomaților dibaci tieluitori de minciună, acte false, spionaj și alianțe secrete este înlocuit cu bubuitul tunurilor și răpăitul metalic al mitralierelor. Cei care-l provoacă sunt purtătorii de lauri ai victoriei, în caz de triumf de arme, iar în caz de dezastru plătesc cu pielea lor insuccesul multimilor înrăite de mizeria înfrângerii, și în cel mai bun caz pentru dânsii, rămân încărcăți cu o rușine de nesters. Așa se prezintă succint, războiul și pentru pacifiști și pentru războinici adevărați.

Primăria Municipiului Cluj.
No. 24498—931.

PUBLICAȚIUNE DE LICITAȚIE.

Primăria Municipiului Cluj revine asupra publicației de licitație No. 23194—931 din 9 Noiembrie 1931, în sensul că publică licitație pe ziua de 17 Decembrie 1931 ora 11 a. m. pentru executarea lucrărilor de imprimare a „Buletinului Oficial al Municipiului Cluj” în anul 1932, în 8 pagini, format 13 și în 350 exemplare, pe hârtie satinată, de două ori în fiecare lună, la 1 și 16.

Licitația se va ține în conformitate cu dispozițiunile cuprinse în art. 88—110 din Legea Contabilității Publice și cu normele generale pentru ținerea licitațiilor, publicate în Monitorul Oficial No. 127—931, în sala de ședință a Primăriei Municipiului Cluj, înaintea Comisiei de Licitații. Odată cu ofertele, concurenții vor preda, în plic separat, o garanție provizorie de 5% după suma totală oferită pe întreg anul 1932, pentru lucrarea menționată.

Caietul de sarcini referitor se poate vedea la Secretariatul General al Primăriei.

Cluj, la 21 Noiembrie 1931.

Primăria Municipiului Cluj.

Primăria Municipiului Cluj.
No. 22445—1931.

PUBLICAȚIUNE.

Se aduce la cunoștința celor interesați că în ziua de 9 Decembrie 1931 ora 9 a. m. se va ține în localul Atelierului Central din Calea Traian No. 19 licitație publică pentru vânzarea următoarelor obiecte în afară de uz și anume:

1. 67 buc. envelope de automobile vechi, uzate, cu diferite dimensiuni, în valoare de lei:

2. 106 buc. bandage de cauciuc uzate dela autocamioane, împreună cu rafurile de fier în valoare de lei:

3. Cca 5000 kgr. fier vechi forgeabil (potcoave, fier și oțel laminar) în valoare de lei:

Licitația se va ține în conformitate cu art. 87—110 din Legea asupra Contab. Publ., regulamentul O. C. I. și normele publicate în Monitorul Oficial No. 127 din 4/VI. 1931 prin bună învoială.

Toate persoanele, cari vor lua parte la licitație vor depune pe lângă ofertă și o garanție de 5% din valoarea obiectelor reflectate, iar oferta se va face numai în conformitate cu caietul de sarcini, care poate fi văzut în fiecare zi dela ora 8—11 în localul Atelierului Central din Calea Traian 19.

Cluj, la 30 Octombrie 1931.

Primăria Municipiului Cluj.

Rugăm cu insistență pe onor. noștri abonați și prieteni să binevoiască a ne trimite costul abonamentului restant.

Redactor responsabil:
BAZIL GRUJA